

32è CONCURS LITERARI CATEGORIA ADULTS - MODALITAT PROSA

MALA ELECCIÓ

L'Aurora es contemplava al mirall de cos sencer, vestida només amb unes calces de blonda color salmó, sostenidors a joc i mitges fosques atapeïdes. Es posava de puntetes sobre les sabatilles i girava per mostrar al mirall ara un maluc ara l'altre. Es mossegava nerviosament l'ungla del dit índex de la mà dreta. Els repetits moviments de cap evidenciaven que no estava contenta amb el que veia.

En Pere, el segon marit de l'Aurora, estava assegut al llit, tocant a la capçalera, procurant no aixafar les peces de roba que la seva dona hi havia escampat. De sobte, ella va exclamar:

–Ai! Què mires?

–Què vols que miri? Ja t'has canviat de roba interior quatre vegades.

–Com si me'n canvio quaranta.

–No sé per què et poses així. Al capdavall, les calces no te les veurà ningú.

–I què? Jo sé el que porto i m'hi he de trobar a gust.

En Pere va sospirar en silenci. Era pacient amb l'Aurora. Molt pacient. Gràcies a això havia aguantat nou anys al costat de la seva esposa. L'Aurora tenia

moltes qualitats. Moltes. Però tenia un geni difícil d'aguantar. En Pere, amb veu conciliadora va provar:

–I si et poses, de moment, alguna cosa neutra i decideixes més endavant?

L'Aurora va arrufar les celles i va posar les mans als malucs.

–Neutra? Què vols dir?

–Tens aquelles calces d'allà, les blanques, i he vist els sostenidors i les lligacames per algun lloc. És un conjunt elegant però senzill. Jo diria...

En Pere va contenir la respiració, a l'espera d'un nou esclat. Però l'Aurora va pujar al llit de genolls i va avançar fins a les calces assenyalades rebregant la resta de la roba. Va fer volar llenceria fins que va trobar els sostenidors i va anunciar:

–No em posaré lligacames. I he decidit que les mitges seran transparents.

Pots buscar-me'n un parell al calaix de sota?

–Noves?

–És clar.

En Pere va obrir el calaix i va triar les mitges adients. Les va llançar als peus del llit.

–Me les podies haver tret de l'embolcall, no? Quina ajuda.

En Pere va girar els ulls en blanc, es va aixecar i va recuperar les mitges. Les va desembolicar amb cura i les va estendre damunt del llit.

–Aquí les tens.

–Vigila que no s'enganxin.

En Pere, que estava cansat d'impertinències, va obrir la boca per protestar però s'hi va repensar. Finalment, va dir:

–Tinc ganes que l'entrevista hagi passat. Estaràs més... tranquil·la. Ho estarem tots, de fet.

–Jo també en tinc ganes –va reconèixer l'Aurora sense copsar la ironia–. No tornaré a tenir una oportunitat així.

–Això no ho saps. Tu vals molt.

–No em diguis que valc molt com si fos una noieta acabada de sortir de la universitat. Fa anys que treballo molt dur per ser on sóc ara.

–Ho sento. No volia fer-te enfadar. És la manera de dir-te que confio en tu i que sé que te'n sortiràs.

–No me'n sortiré si no puc vestir-me i arribar a temps. I la veritat és que no em deixes avançar amb tanta xerrameca. Mira quina hora és i encara vaig amb roba interior.

–Vaja. Vols que me'n vagi?

–Ara vols deixar-me sola? Podries donar-me un cop de mà, no?

–Com vulguis.

–Però estigues callat, que em desconcentres. Au, busca'm els texans negres.

–Els texans? Vols anar a l'entrevista amb...? No em miris així. Ja callo. Ara mateix te'ls dono.

En Pere va haver de regirar una mica abans de trobar els texans negres. Els va treure del penjador i els va mostrar a la seva dona.

–Què és això? Ah, ja no els vull. Mira, què et sembla aquesta falda?

–Bé.

–No em fa semblar massa femenina?

–Massa femenina? No sabia que es pogués ser massa femenina.

–Sí, m'ho fa semblar. Necessito roba més masculina. Estic bloquejada, Pere.

Què em puc posar?

–Però, què vols semblar? Un dandi? Sigues tu mateixa, per l'amor de Déu. Lluex les cames, que són ben boniques. Bé que vas gastar-t'hi un bon pessic fent-te la depilació elèctrica.

–Pere, no has entès res de res. Si ensenyo les cames, si vaig amb talons massa alts, si em pinto com un lloro, si vaig ensenyant la pitrera..., pensaran que vull utilitzar els meus encants com a dona per aconseguir el lloc.

–A mi, els teus encants no m'han fet mai nosa. Més aviat m'han encantat.

En Pere va riure la gràcia que involuntàriament acabava de fer. L'Aurora el va fulminar amb la mirada.

–Vés rient. Si fos per tu, no aconseguiria ser directora general.

–Ara t'has passat.

–Ho sento. És que estic una mica nerviosa.

–No m'ho facis pagar a mi. Ja t'he dit que, si vols, me'n vaig.

–No. No te'n vagis. Ajuda'm a triar. M'he de vestir ràpid perquè tinc hora a la perru.

–A la perru?

–Sí. La Mertxe em recollirà els cabells al clatell.

–Per què?

–Coi, Pere. Per no semblar tan femenina. Com t'ho he de dir? Vull donar una imatge de sobrietat.

–Però si tu sempre has dut els cabells llargs.

–És que no entens res, oi que no? He d'aconseguir ressaltar la meva faceta de directiva, sense que res més distregui el tribunal que m'ha d'avaluar. Hi ha un altre aspirant, saps? Per desgràcia, un home no ha de preocupar-se gaire pel seu aspecte. El jutgen pels seus coneixements i la seva capacitat. Però en una dona és diferent.

–Si vols que et digui el que penso, això és inseguretat.

–Doncs no volia que m'ho diguessis. Obre els armaris d'una vegada i comença a treure'n roba, si us plau. Tota la roba.

* * *

L'Aurora va entrar a l'edifici amb pas ferm. D'alguna manera, havia aconseguit conjuminar l'elegància amb la sobrietat. Duia sabates de plataforma no gaire altes, tancades a la punta, tot i que s'havia pintat les ungles dels peus d'un discret color perla. S'havia acabat decidint per un vestit fosc de dues peces, amb ratlles amples verticals, gens cridaneres. Els pantalons eren folgats i les mànigues de la jaqueta acabaven tres dits per sobre del canell. Havia refusat el rellotge d'or i el de pedres precioses; en portava un de platí que semblava un braçalet. Havia descartat el barret per massa ostentós. Les ungles de les mans, pintades del mateix perla que les dels peus, eren arrodonides i estaven a un pensament de poder considerar-se curtes. Els llavis els havia pintat de rosa molt claret; podia ser perfectament el seu color natural. Havia agafat el maletí d'en Pere; el seu, a última hora, li havia semblat massa delicat. A corre-cuita hi havia entaforat tota la documentació que podria necessitar per enfrontar la decisiva entrevista.

L'Aurora va agafar l'ascensor per pujar a la planta vint-i-unena. Al vestíbul s'havia fet anunciar. Va mirar-se al mirall de l'ascensor, igual com ho havia fet en totes les superfícies reflectores que havia trobat en el camí des de casa. Li semblava que havia quedat prou bé. Digués el que digués en Pere, havia de donar imatge de duresa, de saber afrontar els problemes sense arronsar-se. De masculinitat, vaja. En Pere s'havia permès la gracieta de suggerir-li que es pintés

un bigoti. Els homes, de vegades, podien ser molt estúpids. Així i tot, havia de vestir-se, havia de parlar i s'havia de comportar com ells esperaven. Els homes dominaven el món dels negocis i les dones s'hi havien d'obrir pas a cops de colze, i a puntades de peu, si calia.

En obrir-se la porta de l'ascensor, va trobar-se una dona somrient que l'esperava. L'Aurora va suposar que devia ser una secretària.

–Bon dia, Aurora. Sóc Elisa Vilaplana, directora de l'àrea financera. Acompanyi'm per aquí, si és tan amable. Jo li faré l'entrevista preliminar.

L'Aurora es va ruboritzar lleugerament. Havia sucumbit a l'estereotip. A l'empresa ja hi havia una dona en un lloc de comandament. Es va distreure pensant que l'Elisa seria la seva subordinada si acabaven acceptant-la. Mentrestant, però, l'Elisa era qui manava.

–Bonic conjunt –va comentar la dona mentre precedia l'Aurora pel passadís.

–Gràcies –va contestar ella sense saber si el comentari era sincer o tenia intencions ocultes.

L'entrevista va ser curta. L'Aurora va haver de demostrar coneixements sobre l'empresa a la que pretenia incorporar-se i sobre gestió empresarial en general. No li va caldre consultar la documentació que portava. L'Elisa li va dir que havien demanat informes sobre ella i que totes les referències havien estat excel·lents.

–Però ja sap que jo no tinc l'última paraula. La considero apta per al lloc, però paral·lelament s'ha fet una altra selecció. Hi ha una altra persona que opta a la direcció general que també ha superat tot el procés.

L'Aurora va encreuar les mans a la falda i, amb gravetat, va fer que sí. L'Elisa va prosseguir:

–Ara mateix està reunit el consell d'accionistes en una sala d'aquí al costat. – La dona va indicar una porta lateral del despatx–. Ells triaran entre les dues candidatures. Suposo que els voldran fer algunes preguntes i decidiran.

–D'acord –va acceptar l'Aurora i es va aixecar igual com ho feia la seva entrevistadora.

L'Elisa Vilaplana va obrir la porta i va convidar l'Aurora a passar a la sala de juntes. L'Aurora va agafar aire. En els pròxims minuts s'ho jugava tot. No volia que veiessin una dona que aspirava a directora general, sinó a la futura directora general que, casualment, era una dona. Va entrar amb pas ferm i la barbeta alçada. Li hauria agradat tenir la veu ronca i mig pam més d'alçada. Es va penedir d'haver-se posat arracades, per bé que eren discretes; ja no tenia temps de treure-se-les.

L'Aurora es va quedar mirant a la taula amb una mirada més aviat de sorpresa. Les set persones que la contemplaven eren dones. Per cert, que no n'hi havia cap que amagués la seva condició: llüïen collars, bruses obertes, infinitat de polseres, pentinats recargolats. En un moble auxiliar hi havia bosses de marca i, penjades, jaquetes acabades de sortir de les passarel·les de moda femenina. No ho veia, però estava segura que vestien faldilles i calçaven sabates de taló. Va tenir la sensació que havia comès un terrible error. Es va adonar que una dona que, en certa manera, pretenia ser un home tenia menys possibilitats que un home que no perdia el temps en bajanades i es mostrava, simplement, com era. Algú que s'esforçava per aparentar el que no era potser no serviria a l'empresa amb la transparència i la dedicació que se li exigien. L'Aurora es va veure perduda. Es va sentir disfressada, per dins i per fora. Es va penedir de no haver fet cas a en Pere.

La porta de l'altra banda de la sala es va obrir. Per allà havia d'aparèixer l'home que nomenarien director general per culpa de l'estupidesa de l'Aurora. Però

no va ser exactament així. Va travessar la porta una dona que feia la mateixa cara de sorpresa que l'Aurora. Les seves mirades es van trobar i, en un segon, es van repassar de dalt a baix. Totes dues s'havien recollit els cabells, vestien similarment i s'havien maquillat per passar desapercebudes. Van experimentar alhora un sentiment d'alleujament. Després d'haver estat a punt d'engegar-ho tot a rodar, tornaven a tenir una oportunitat d'aconseguir la feina. Van jurar no desconfiar de la seva feminitat mai més. Es van somriure. Tot i que no es coneixien, van sentir un corrent de complicitat. Van seure en costats oposats de la taula i es van disposar a lliurar una batalla.

L'Aurora va reconèixer que la seva estratègia havia fracassat. En aquell moment decisiu havia de fer cas a en Pere i mostrar-se tal com era. Si se'n sortia, li ho hauria d'agrair com es mereixia.